

Onderstaande levensbeschrijving komt uit het boek: 'Zonen en dochters met een missie - Een boek over missionarissen uit Boekel en Venhorst', door Jan Meulemeesters c.s. (100 pagina's A4)
Uitgave: 2002, Heemkundekring & Missiecomité Boekel-Venhorst.

Vrouwen verkochten kaarten: wij zijn rijk

Tina Egelmeers werd op 9 april 1935 geboren als een van de negen kinderen van Marinus Egelmeers (1895-1989) en Johanna van de Broek (1894-1989) uit Venhorst. Over haar jeugd vertelt ze: "We hadden een gemengd bedrijf op Langstraat 2. We hielden veel kippen en hadden veel fruit. We hadden het niet breed, maar ik heb een fijne jeugd gehad. Als ons vader turf ging steken in Deurne, mochten een stel kinderen de hele dag mee. Toen ze vijfenzestig jaar waren verhuisden onze ouders naar een bungalow; een zus en een zwager bleven op onze boerderij wonen."

Tina ging zoals meer meisjes uit Boekel en Venhorst na de lagere school naar de huishoudschool bij de zusters in Aarle-Rixtel. Daar kregen ze les en ze hielpen met tafeldekken, afwassen en in de eetzaal op de kinderen letten. Tina nam op 27 april 1955 het besluit in te treden bij de Zusters van Liefde. "Eerst werd je een half jaar postulant om te kijken hoe het beviel. Dan werd je novice, gedurende een jaar. Je was dan lid van de congregatie en kreeg zusters-kleding aan. Daarna deed je voor drie jaar de tijdelijke gelofte; ieder jaar opnieuw moest je die vernieuwen. Na deze drie jaar deed je je eeuwige gelofte." Negen jaar werkt ze als zuster Lidwine in de grote keukens van verschillende ziekenhuizen. Vervolgens werkt ze dertig jaar in de ziekenzorg, bejaardenzorg en de wijk. Van 1971 tot 1981 werkt ze in Duitsland; drie jaar in de wijk en zes

jaar in een ziekenhuis in Gütersloh, waar zusters Franciscanessen het werk niet meer aan kunnen. In 1996 wordt zij door het bestuur gevraagd om voor twee jaar naar Azië, naar de Filipijnse hoofdstad Manilla te gaan om daar een internationale gemeenschap op te starten. Deze is voor meisjes, die theologieles hebben gekregen van een zuster van Tilburg en in een huis bij Manilla, in Quezon-city wonen. "De Filipijnen bestaan uit zeventien eilanden, waarvan er vele onbewoond zijn. Het eiland Luzon is het grootste, en daarop ligt Quezon-city, een buitenwijk van Manilla. Tachtig procent van de bevolking van de Filipijnen is zeer arm. De armen trekken naar de stad om werk te zoeken. Zien ze een braakliggend stuk grond, dan beginnen ze daar met het bouwen van hutjes van golfplaten en hout. Heb je wat geld, dan kun je een stuk

muur bouwen. Heb je niets, dan gebruik je de vuilnisbelt als woning. Er komen veel ziektes en misvormingen voor: b.v. kinderen met een gezwel op het voorhoofd, zo groot dat ze niet goed meer kunnen zien. Het Liliane Fonds helpt deze kinderen met een operatie.

De mensen zoeken ijzer, plastic of papier uit de belt en proberen dit te verkopen. In Manilla rijden duizenden jeepjes rond waarin je voor een paar dubbeltjes wordt rondgereden. Veel mannen uit de krottenwijken zijn chauffeur en verdienen zo wat geld. Deze jeepjes rijden op diesel en geven veel smog in de stad; veel mensen lopen er met monddoekjes voor. Manilla is een heel vuile stad.

Toch zijn de mensen er heel vrolijk. In de krottenwijken leven ze altijd op straat: praten, spelen, wassen. Ze hebben twee stellen kleren: één aan en één in de was, want die is in een uur droog.

Zuster Lidwine (midden) in de kliniek in de krottenwijk

Die kleren bewaren ze voor de hele familie in een koffer onder een stoel. Ze zijn heel schoon. De hut is een kamertje van drie bij drie; waar ze slapen is niet duidelijk. In de regentijd stroomt het water de wijk in en loop je soms tot je knieën in het water en de rommel.

De gezinnen bestaan meestal uit ouders, vijf tot zeven kinderen en nog een oma of een ander familielid. Kinderen hebben ze van God gekregen. Deze moeten later voor hun ouders zorgen. Sommige meisjes kunnen om deze reden niet intreden. De kinderen spelen met stokjes, bierdopjes en steentjes allerlei spelletjes; ze zijn zeer creatief en vindingrijk. Voor onderwijs hebben ze geen geld.

De zusters Franciscanessen hebben een college voor mensen die dat kunnen betalen, maar iedere dag geven ze honderd kinderen uit de krottenwijk gratis onderwijs van vier tot zes uur.

De mensen op het plateland leven van visvangst, rijst, fruit vooral veel bananen en mango's en in de bergen van koffieteelt."

Lidwine werkt in de krottenwijk; leert vrouwen huishoudelijk werk en omgaan met geld. Een dag in de week werkt ze in een kliniek; zij helpt een arts, ook een vrijwilliger met het bijhouden van de patiëntgegevens.

"De bevolking van de Filipijnen is zeer religieus en overwegend katholiek, een overblijfsel uit de Spaanse overheersing sinds 1500. Je ziet de mensen kruipend op hun knieën de kerk ingaan en sommige beelden zijn helemaal afgesleten door het aaien en het kussen...

Een keer per jaar houden alle kloosters een open weekend zodat meisjes die iets voelen voor het kloosterleven, kunnen komen kijken. Zo ook de zusters van Liefde. Dat jaar kwamen

er elf meisjes. Het leek een probleem waar ze moesten slapen, maar ze brachten een matje mee, een handdoek werd opgerold tot kussen en ze sliepen allemaal op de grond.

Een half jaar later meldden zich vijf meisjes aan. Het huis werd te klein. Juist op dat moment gingen de zusters Franciscanessen uit hun klooster en onze zusters konden het kopen."

Zuster Lidwine blijft met een andere zuster en een hulp in het oude huis. Het laatste half jaar van haar verblijf werkt ze een dag in de week in de gevangenis op verzoek van een aalmoezenier, die haar vraagt iets te doen aan het grootste probleem: verveling. "Er zaten daar meer dan drieduizend gevangenen, mannen en vrouwen, politieke gevangenen, echte misdadigers, drugshandelaren en drugskoeriers, alles door elkaar. Op het dak was een groot terras waar zowel

Trots op hun kaarten

mannen als vrouwen gebruik van maakten. De was van de gevangenen werd er ook gedroogd. Als het regende in juni en juli, lekte het dak.

De vrouwen zaten met vierentwintig in een kamer van vier bij vier met alleen bedden, een klein raampje en een gat om binnen te komen. In het midden was een klein stukje open. Slapen, eten, drinken: alles op bed. Soms werden er kinderen geboren en die bleven ook een tijd in de gevangenis. Twee vrouwen kookten er een hele week; de spullen daarvoor moesten de mensen zelf kopen, twee hielden het hok schoon. De rest had de hele dag niets te doen." Lidwine begint de vrouwen kaarten te laten maken, met papier en goedkoop garen dat ze van de zusters krijgen. "Deze

kaarten konden ze verkopen, en daardoor kregen ze een beetje geld voor hun onderhoud. Het was wel zaak goed op te schrijven, hoeveel kaarten ieder had verkocht en hoeveel ze daarvoor kregen. De vrouwen dansten van vreugde: 'Wij zijn rijk, we zijn rijk'."

Met een gezin in Manilla heeft Lidwine nog steeds contact. "De vrouw kon goed koken en verkocht soep langs de straat aan studenten en deed de was voor het personeel van de school; haar man reed voor deze school. Toen de krottenwijk met de grond gelijk werd gemaakt door de eigenaar, konden zij met negenenvijftig andere gezinnen een stukje grond buiten Manilla kopen. Ze hadden een beetje geld."

Inmiddels hebben de zusters drie huizen in Manilla

met drie zusters uit Nederland, drie uit Indonesië, vijf die de tijdelijke gelofte hebben afgelegd, vier novicen en twee postulanten.

Sinds 1998 woont zuster Lidwine in Vught en is met pensioen. Samen met een andere zuster helpt ze met het verspreiden van de daklozenkrant in Den Bosch, al heeft ze dat tijdelijk onderbroken om bejaarde zusters te helpen pakken en verhuizen naar een verzorgingshuis. "Daklozen worden opgevangen in het St. Vincentiushuis, nadat zij van verschillende andere lokaties moesten vertrekken. De groep daklozen wordt steeds groter, en er komen steeds meer jongeren bij. Een zorgelijke ontwikkeling." Verder is zuster Lidwine betrokken bij acties om geld in te zamelen voor de mensen op de Filipijnen.

Op 8 juni 2025 is in Boekel een monument onthuld voor de Boekelse missionarissen. Tijdens de voorbereidingen voor het realiseren van dit monument is geprobeerd de levensverhalen van deze missionarissen zoveel mogelijk (verder) vast te leggen. Hieronder een aanvulling op bovenstaande levensbeschrijving, geschreven door Jan & Riky Meulemeesters, in mei 2025.

Zuster Lidwine Egelmeers (90) wil graag aanwezig zijn bij de onthulling van het monument voor de Boekelse missionarissen op 8 juni 2025. Toen zuster Lidwine Egelmeers in Vught als laatste was overgebleven, zei een bestuurslid van de congregatie tegen haar: “In Moergestel hebben wij een gezelliger plek voor je”. Toen ook dit klooster leegliep, kreeg zij een mooi appartement in Tilburg. Achter een vroegere kloostergevel is een modern appartementencomplex gebouwd op een steenworp afstand van de Tilburgse schouwburg. De congregatie van de Zusters van Liefde van Tilburg huurt het complex, als verzorgingshuis voor de 63 zusters die de orde nog telt. Lidwine Egelmeers is in haar nopjes met het appartement. En “heel blij” met de uitnodiging om samen met drie andere missionarissen het monument voor de Boekelse missionarissen te onthullen: “Toch een blijk van erkentelijkheid voor wat we hebben gedaan. Onze orde heeft naast de gelofte van gehoorzaamheid, armoede en kuisheid, nog een vierde gelofte: armen helpen. Dat heb ik zeker gedaan, eerst bij de mensen op de vuilnisbelt in Manilla, later voor de vrouwen in de gevangenis”.

Zuster Lidwine Egelmeers in Tilburg.